

- מאורז:**
1. אסופה מיצירותיהם של לר חמים במלחמת השיחור (4,2): 5. רכס הרים באירופה התיכונה; 10. תפר; 11. אות בא"ב; 13. פחות מחצית; 14. אמונה; 15. אחת השינים בפיו; 16. אשנב; 18. ישן; 20. כתב כריתות; 21. עיר באינדונזיה; 22. הגדול בנהרות ררום אפריקה; 24. די (ארמית); 25. בסולם הצלילים; 26. שמן בשם; 28. מקום חבור איבר למשנהו; 30. מין עוף השולה רגים מן הים; 31. אבנים קטנות; 32. בגדי משרה מיוחדים; 34. חלק בפרח; 35. חודש; 38. אדם המשועבד למשנהו; 39. כיתה אירופית (ח); 41. ומורה; 42. כינויו של אלעזר בן מתתיהו החשמונאי בהשמטת ה' הידיעה; 43. קריאת צער; 45. מקור מי תהום; 47. חובה המוטלת על אדם; 48. יין גרוע; 50. סעודה רשנה; 51. עיר מלוכה של הכנענים; 52. תן; 54. מקום קרבן בגיבושונים בירושלים; 57. קרוב משפחה; 61. מידת הלח; 62. עד בבית המשפט (ארמית); 64. שיש; 65. שתיקה מחלטת; 66. מורד; 67. בן נח; 69. בטל החלטה בתוקף סמכות; 70. עיר יוונה; 72. מתכנן ומפעיל; 74. מסכת בתלמוד בסדר מועד; 75. חוט רך, המל לרבר רופף שאין בו קיום; 77. תקוה; 78. ספר של הסופר הנורווגי קנוט המסון; 81. סל עשוי קני סוף; 83. מטבע יפני; 85. אש מעופפת כחץ; 86. עמק בארץ; 88. חברו של החורזיר של א. א. מילן; 89. כלי לעבודת הגינה; 91. תואר הולנדי; 93. איבר הנקט; 95. סוג דג; 96. קו ניצב במצע הקשת של היתר; 98. מטבע אלבני; 100. עוף טרף; 102. משענת עץ; 103. עם 90 מאונך, העניין נחקר, או תלוי ועומד במשפט (6,3); 105. עוברת מחשב.

- מאונך:**
1. פתאום; 2. עדין; 3. חג (ר"ת); 4. מילת ברירה; 6. תנועה בכנסת; 7. לשון המפתח; 8. עקץ שהפרי מחובר בו לענף; 9. שר בימי ירי מיהו; 12. עסי-הארץ; 15. סנדוויץ'; 16. משתוקק; 17. הרף; 19. אליל האש של בני עמון (מו); 20. ראש דבר; 21. בחירה, ברירה; 23. ארמת טיט ובז; 24. גוש עץ ששמים בו גליל האסיר; 26. שליח; 27. חכמה נסתרה (ר"ת) (כינוי לקבלה); 29. כבשה; 30. סאריית הפליטה; 31. חשוף, אובר עצות; 34. מחירו של רב; 36. עוף מסדרת התרנגולות;

37. רבי יהודה הלוי (ר"ת); 40. בוסתן; 41. מלחין גרמני; 44. מע' רב; 46. מידת הלח; 47. בן יהודה; 49. שכל טוב; 50. קרש מטופע לעלות ולרדת בו; 53. נביא; 54. אחר משושלת מלכי מצרים; 55. פרי בטרם בשולה; 56. כבש רך; 58. אחד מארבעת יסודות העולם; 59. גרפיקה; 60. סופר ישראלי (ש"מ); 62. טנא; 63. פריסת שלום; 66. עם 79 מאונך — ספרו הראשון של נתן אלתרמן (4,6); 68. הגדול

דרך חדש

(המשך מעמוד 26)

כן לא אוכל בשום פנים להשלים עם הפעילות המפורסמות ההן שבסופן מבי הילים אליך רופא. וכך לא ייתכן. בא מת באמת. ויוצא שאני גרם הרעה הגי רולה לילדה החמודה והיקרה לי. וכבר כתבתי לך על אלה, גם אמרתי, כמה וכמה פעמים. ולבי כבד עלי מאד. והלב בכבדו יכבד בכל מוכניה של מלה זו. וזה רע, וכבר מאד.

פגה קטנה שלי, ואני מרגיש את עצמי מי ברע למדי. בעיקר מחמת הסיגריות. וסופו של דבר יהיה ודאי שאצטרך להחרול לעשן, ורק קשה לי לתאר כיצד יהיה זה. ובכלבול של היום אף איני יכול להעלות בדעתי כמעט גם להמ עיט בו. וענין הקובץ לפי שעה רק גזול הוא ממני שעות על שעות וימים. ונראה מה יעלה בסוף הדברים, אם גם התכנית כשורה.

וכפי שכבר ניסיתי להסביר לך כמה פעמים אני צריך אותך רגועה רגועה וכו', על כל הכרוך בזה ועל כל מה שזה נובע ממנו. ואיך, מי כמוך היודעת, גו ואני צריך אותך כך לא רק בהיותך עמי כי אם גם בהיותך לבדך. ותמיד. ואני חומד אותך, פגה רכה שלי, ומסרי על חמדותי לכל החמודה שלי כולה. לעינים שלא תרמענה, ולרקות שלא תפעמנה, ולחזה שיהיה שוקט שר קט, ולאצבעות שלא תלכנה אחר העצי בים, ולירך שאין היא נעזבה, ולא מופי קרה, ושכולם כולם שיהיה להם הכוח להיותך שוקטה וטובה.

אהובה רכה שלי, די, חמודה

אורי

ושיהיו לילותיך מנוחה, ילדתי, ושי לא תרדפי את התינוקת הקטנה שלי. זה אסור, באמת.

פגה שלי ומחר אסור לשאול למכתב ממך. ודאי אקבל סוף סוף את שמונה עשר העמודים הרעים, ורק צופה אני גם לי מכתב טוב אחר.

אורי

אור ליום השבת, רצוף בזה כרטיס האכספרס שקניתי למענך למוצאי השבת. כן בררתי שאפי שר לנסוע לחיפה ביום א' בשעה 5.30 בבוקר. ואני חכיתי וחכיתי עד אחרי הרגע האחרון, שמא ארך איזה חפוש בדרך. עד אחרי שש ישבתי אצל "באום". ואחר סרתי אל "הקנקן" הסמוך — אולי תבואי. ואחר חשבתי אולי אמרת אל "באום" ולא מצאתיך — והי לכתי אל בנימין (תמוז). ואחר חזרתי והצצתי בכל בתי הקפה שככר. ואחר ישבתי בבית עד אחרי 11. ואחר יצאתי ל"כסית". לא יצאתי לשוב לבדי. ואחר הצהרים הייתי בתחנה לקנות כרטיס. משעה 3. רק מקום במלון לא הוזמנתי. אמי נסעה במקרה. ואני שוכב עכשיו כאן לבדי.

איזו פלגש את לי. אני קורא אליך, ואת יכולה לבוא — ואינך באה. מתי יפחת בטלפון שאיננו יכולים להתראות עד פורים, וכשאני קורא אליך — אינך באה. ואני מחכה לך — ואינך באה.

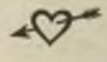
עליך להביא: חיים עצמו כמעט אין לו מקום, ולנו אין עכשיו מקום אצלו. ומי יודע אם יהיה עוד. עכשיו על כל פנים לא. חדר אמי — לא כי וברצוני תלוי שיהיה פנוי. חדר לשכור איני יכול, ואיני סבור שאוכל בזמן הקרוב. להתראות עמי בירושלים, בשעות יום, אינך רוצה. לנסוע לעמק איני יכול עתה, ובכלל איני יכול להרבות, שעצם הנסיעה היא יום עבודה ואני חנוק עד צואר ואין בכחי להרשות לעצמי זאת, על כל פנים לא לעתים קרובות. פעם לא יכולתי לסור למלון, מפני החשש. עכשיו יכול אני. וזו לנו דרך יחידה התלויה בנו בלבד, לא בהורמנות שאני נה כירי.

ובמאנך — את כועסת בי ומתי רחקת ממני. ואת פלגשי. ואני אבואך בחדר אמך ובחדר אמי, ובחדר, ואצל חיים, ובחורשה, ובחדרנו שבמלון, ואיבאך אל כל אשר אביאך. ירך שלי,

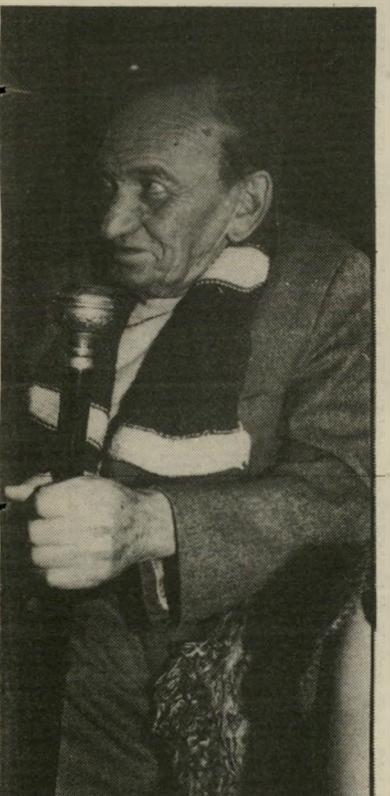
רחם אהובה שלי, ערומה ערומה, מה זאת עשית. מה זאת גזלת את ליליני, עשקת את כל אברי. איך אסלה לך על ככה?

רכה שלי, תיפחנית, שורטנית שלי, נקשי סליחה. בכל לבך ובכל אברך. איך תוכלי לעשות כן: והלא כולך כולך פלגשי, שיותר לא תהיי כזאת. — מה זאת תעשי?

ועכשיו 3.30 אחרי חצות. ומדי חמש או עשר דקות, כשמעי איזה מצעד רחוק, או הר, אני מוזקק אל החלון. באמת באמת לא באת.

פגה שלי, היום — יום שני — קבלתי את מכתביך השנים, מאור ליום הששי, וממוצאי השבת. ושמתחי. שמחתי אפי" לו הנייר היפה. וביחוד שמחתי אולי מפני שתחלה נודמתי לי המכתב השני, ממוצאי השבת, ואותו קראתי תחלה. ושם היו הקטעים העצובים רק כצי לילות בתוך תמונה של אור. ואחר

מאורז: כבוד בערב הוקרה ב"צוותא"

בלעו הקטעים הללו את העצב שבמכ תב הקורם, אותו מכתב הרע והנואל. וחבל לי מעט על שערך. אבל טובה את לי גם בשערות קצרות. ואורך הלי טיפות יהיה כחוק, וכיורכך, וגופך, ודי רועי. ומה שמרגיז אותי הוא רק הכוונה הרעה שלך בעשותך זאת, להתעלל בילדתי. ואגב, אם ילדתי את, יתכן שתהיי בוכיה מפעם לפעם, אם כי כידוע לך גם לזאת יש גבול ומדה, אבל מן הנמנע הוא שתהיי אובדת, נכון? ואגב שני. גם פרשת הנסויים לא תמה כלל וכלל. ואני עודני צופה. ואשר לשבועים, עד סוף הלמודים, זה נאמר רק לגבי עבודתך בכלפוריה, כמוכן, ולא לגביך. כלל וכלל לא. ואני קצת נפגעת כי שאצא מתחת עטך משהו על גברים ונשים. ואינני יודע. ואולי אפילו זה נכון. ורק שאני חש את כל אלו לא כדברים שבין נשים וגברים, כי אם ביני לבינך, ביני לבין הפגה שלי, ביני לבין פלגשי הרכה והי חמודה, והפתיה הקטנה, אם בוחרת את להגדיר את הגבתך על מכתבי הנזכר כהגבה של אחת כזאת. אני כשאני לעצמי ניסיתי כבר דומני להגדיר זאת פעם אחרת. כירך. כזאת: רכה, וטובה, ונשמעת, ואהובה, וקרובה קרובה. וכל כולה.

ואין שום טעם שהוא שהירך הקטנה שלי תהיה עיפה מן החיים. וממני, ואי פילו בהערי הממושכים. ולא אוכל להסכים בשום אופן שתלך לה כביכול פתאם ותניחני בלי פת לילי. ורק אינני יכול להסכים שתשתה קפה, אף לא פעם אחת, כל הזמן שהלב

תן טרמפ לחייל

חוק שוויון הזדמנויות בעבודה אוסר על הפליה בין עובדים מחמת מיום

בואו נתקדם

שוויון כלכלי לנשים - שווה לכולנו

ההסתדרות הכללית של העובדים בא"י